

Kinder Torah

Parashas Va'eira

בס"ד

Admit It!

"Isn't this forest beautiful, dear?"

"Yes, so quiet and peaceful."

Mr. and Mrs. Shafer are enjoying their walk through the woods. Suddenly, whoosh! A medium-sized rock whizzes by Mr. Shafer's face.

"What was that? A rock! Who threw it?"

"It was one of those two young boys over there, dear. I saw them."

Mr. Shafer looks up and sees the two boys laughing. He slowly walks over to them.

"Boys, that rock flew right by my face. Another two inches and it could have landed in my eye. This is a serious matter. Now please, tell me which one of you threw it."

The boys look at each other and smile.

"Not me," the first one said.

"Me neither," chimed in the second one.

"Boys, this is no joke. My wife saw one of you throw the rock. Now, the guilty one must admit his mistake."

"You are the one making a mistake, mister. We didn't throw any rock."

Mr. Shafer is undaunted. There is an important message that needs to be heard here. He calmly continues.

"Boys, nothing bad will happen to you. In fact, there is something very good and valuable to be gained from admitting your mistake. Now, I ask you again, who threw the rock?"

Mr. Shafer looks into the eyes of the boys. First the first one, then next the second one. Back and forth he looks at them. A few minutes pass. Finally, the face of one of the boys begins to soften. His eyes fall. He opens his mouth to speak.

"I did it sir. I threw the rock."

"I see. First of all, young man, I want you to know that I forgive you completely. I was startled and frightened by the rock, but I hold no grudge against you."

"Thank you very much, sir."

"Secondly, I want you to know that your confession has accomplished something very important."

"What, sir?"

"It has made a positive impression in the Heavenly Worlds up above."

"Really? How do you know that, sir?"

"We learn it from this week's parasha, young man. Pharaoh and his nation were in the midst of being bombarded by the plague of hail. Ice on the outside, fire on the inside, these ancient ballistic missiles were the size of watermelons! They

landed on trees and knocked them down. They cracked open and the fire inside burned everything that it touched. People and animals were also struck down by the huge hail balls. They wreaked total havoc upon the land of Mitzrayim. What was Pharaoh's reaction to all of this?"

"He sent for Moshe and Aharon. When they arrived he confessed (Shemos 9:27)."

"Excellent! He said, 'I have sinned this time. Hashem is the Tsaddik and I and my nation are the evil ones.' Do you know what reward he earned for that confession?"

"Please tell me, sir."

"Rav Zalman Sorotzkin points out that

the Mitzri soldiers who drowned in the Yam Suf received *kevura* (burial) in the merit of Pharaoh's confession. The nation of Mitzrayim murdered and tortured the Jews in the cruelest possible way. Pharaoh sheched Jewish babies and bathed in their blood. He threw them into the river and he built them into the walls in place of bricks. He worked his slaves day and night, forcing them to sleep in the fields to make their quota of bricks. He gave women's work to men and vice versa."

"Oy va voy."

"Now look at Pharaoh's confession. He confessed under extreme duress - in the midst of a terrifying destructive plague. After the plague ended, his heart hardened and he returned to his evil ways. How much was such a half-hearted confession worth?"

"Apparently a lot."

"Yes. The soldiers of this cruel nation merited burial after their death in the Yam Suf. Such is the power of confession. Young man, you have earned for yourself something truly great."

"Thank you so much, sir. May I ask you something?"

"Yes. Please do."

"Why is confession so great? What gives it such power?"

"Excellent question, young man. Before one confesses, he realizes that he has done something wrong. That is the first step in solving problems. That is the first step in self-improvement. That is the first step in rising to higher *madraygos* (spiritual levels) in Avodas Hashem. That is the first step to greatness."

"Wow!"

"We were all sent down to this earth to improve ourselves. Hashem wants us to put effort into becoming the best that we can be. To do that, we must realize our weaknesses. We have to admit our mistakes. If a person thinks that he is always right, he will never improve. He will be stuck forever in the same place, repeating the same *aveyros* over and over again. After 120 years, what will he have to show for his life?"

"Not much."

"Exactly. Fortunate is the person who realizes his mistakes, admits them, and works on correcting them. He is fulfilling his purpose in this world. He deserves all of the blessings."

"Thank you so much sir. You have taught me so much. You have changed my whole outlook on life."

"May Hashem bless you with much success young man. May you rise to the highest levels and become a big *tsaddik!*"

"Amen!"

Kinderlach . . .

*We make mistakes. It is a part of life. We were sent down to this world to perfect ourselves. An important part of this is correcting our mistakes. The first step is realizing that we have erred. How fortunate are we when someone points out a mistake to us! He is doing us a big favor! We should thank him! Then we should admit that we are wrong. We should deeply regret what we have done. Sometimes an apology is necessary. The next time that we pray *Shemoneh Esray* we can formally confess to Hashem in the blessing of "*selach lonu*." We can complete our *teshuva* by resolving to never repeat the *aveyra* again. This is the path to greatness, *kinderlach*. Grow from your mistakes. Admit it.*

והגדת לבנך

פרשת וארא

ישראל ואף רצח מהם באכזריות רבה. פרעה שחט תינוקות מבני ישראל כדי שיוכל לרוחץ בדמם. הוא זרק אותם ליאור, והשתמש בהם כלבנים בבנייה. הוא העביד את עבדיו יום ולילה, והכריח אותם לישון בשדות כדי שיוכלו לייצר את כמות הלבנים שנדרשו לייצר מדי יום. הוא העביד את הנשים בעבודות של גברים ולהיפך.

"אוי ואבוי."

"וכעת, חישבו על הודאתו. הוא הודה רק תחת לחץ עצום – באמצע מכה אימתנית והרסנית. לאחר שהמכה הסתיימה, שוב הכביד את לבו וחוזר לדרכי הרשע שלו. מה, אם כן, היה ערכה של הודאה זו, שלא ניתנה בלב שלם?"

"כנראה, ערכה היה רב."

"נכון. החיילים של אומה אכזרית זו זכו להיקבר לאחר מותם בים סוף. זהו כוחה של ההודאה. ואתה שהודית בוריקת האבן, זכית בדבר גדול באמת."

"תודה רבה לך, אדוני. האם אני יכול לשאול אותך משהו?"

"כן, בבקשה."

"מדוע כה גדול כוחה של ההודאה? מניין הוא נובע?"

"שאלה מצויינת. לפני שאדם מודה במשהו, הוא חייב להבין שגגה ועשה מעשה לא נכון. זהו השלב הראשון בפתרון בעיות, וגם הצעד הראשון לקראת שיפור התנהגות, הצעד הראשון בעלייה למדרגות רוחניות גבוהות יותר ולדרגה גבוהה יותר בעבודת ה'. זהו הצעד הראשון לקראת גדלות אמיתית."

"לא ידעתי שזה כל כך חשוב!"

"כולנו נשלחנו לעולם הזה כדי לעבוד על עצמנו. ה' רוצה שנעבוד הרבה כדי להיות לאנשים טובים ככל יכולתנו. כדי לעשות זאת, עלינו להיות מודעים לחולשותינו, ולהודות בטעויות. אם אדם חושב שהוא תמיד צודק, הוא לעולם לא ישתנה לטובה, אלא יישאר תמיד 'תקוע' באותו מקום, וחוזר על אותן עבירות שוב ושוב. ואז – עם מה יגיע לעולם האמת לאחר מאה ועשרים

שנה?"

"עם מעט מאוד."

"בדיוק כך. אשרי אדם שמבחין בטעויותיו, מודה בהן, ועובד לתקן. הוא ממלא בכך את מטרתו עלי אדמתו. מגיעות לו כל הברכות."

"תודה רבה לך, אדוני. לימדת אותי הרבה מאוד. שינית את כל השקפת חיי."

"יהי רצון שה' יברך אותך ושתצליח בכל דרכיך. יהי רצון שתגיע למדרגות הרוחניות הגבוהות ביותר, ותהיה לצדיק גדול!"

"אמן!"

ילדים יקרים ...

כולנו טועים. הטעויות הן חלק מהחיים. נשלחנו לעולם הזה כדי להשלים את עצמנו. חלק חשוב מאוד מתהליך זה הוא תיקון הטעויות, והשלב הראשון הוא להבין שאכן טעינו. כמה טוב כאשר מישור מצביע על משגה שעשינו! הוא עושה לנו בכך טובה גדולה, ועלינו להודות לו! לאחר מכן עלינו להודות בטעות, ולהצטער צער עמוק על מה שעשינו. לפעמים יש צורך גם להתנצל בפני מי שנפגע. בפעם הבאה שאנחנו מתפללים שמונה-עשרה, אנו יכולים להתוודות לפני ה' בברכה של "סלח לנו". נוכל להשלים את תהליך התשובה בכך שנקבל על עצמנו לא לחזור על עבירה זו שוב. זוהי הדרך לגדלות, ילדים יקרים. לימדו מהטעויות שלכם. הודו בהן.

להודות בטעויות

"איזה יער יפה."

"כן, כל כך שקט ושלוו."

מר וגב' שפר נהנים מהטיול שלהם בין העצים. ופתאום – בום! אבן חולפת במרחק של סנטימטרים אחדים מראשו של מר שפר ונוחתת על אדמת היער.

"מה זה היה? אבן! מי זרק אותה?"

"אחד משני הילדים הקטנים שם, יקירי. ראיתי אותם."

מר שפר מביט בילדים ורואה ששניהם צוחקים. הוא צועד לעברם באיטיות.

"ילדים, האבן הזאת חלפה לא רחוק מראשי. עוד כמה סנטימטרים, והיא היתה פוגעת בעיני. אין זה משחק ילדים. ועכשיו, בבקשה, אמרו לי מי זרק אותה."

הילדים מביטים זה בזה ומגחכים.

"לא אני," אומר האחד.

"וגם לא אני," אומר השני.

"ילדים, אין זה נושא לבדיחות. אשתי ראתה אחד מכם זורק את האבן. ועכשיו, אני מבקש שמי שעשה זאת יודה בטעות שלו."

"הטעות היא שלך – לא זרקנו שום אבן."

מר שפר אינו מתרגש מהתשובות האלה. הוא רוצה להעביר מסר חשוב ביותר לילדים. הוא ממשיך לדבר בשלווה.

"ילדים, לא יקרה לכם שום דבר רע. ובעצם, מי שיוודה במעשה יזכה בדבר טוב ואפילו רב-ערך. וכעת, אני שואל אתכם שוב: מי זרק את האבן?"

מר שפר מביט בעיני הילדים. קודם בעיני הראשון, ואחר כך בעיני השני. ושוב: הוא עובר מאחד לשני. עוברות כמה דקות. לבסוף, ניכרת התרככות בפניו של אחד מהם. הוא משפיל את מבטו, ואומר:

"אני זרקתי את האבן, אדוני."

"אז קודם כל, אני רוצה שתדע שאני מוחל לך במחילה גמורה. נבהלתי מהאבן, אך אינני נוטר לך טינה בשל כך."

"תודה רבה, אדוני."

"שנית, אני רוצה שתדע שעצם ההודאה שלך במעשה היא דבר חשוב ביותר."

"מדוע?"

"כי היא השפיעה השפעה חיובית בעולמות העליונים."

"באמת? כיצד אתה יודע זאת?"

"לומדים זאת מפרשת השבוע. פרעה ועמו היו באמצע מכת הברד. הברד הזה היה מורכב מקרח מבחוף ואש מבפנים – ממש פצצות – וגודל כל אחד מהם היה כגודל אבטיח! אבני הברד נחתו על עצים ושברו אותם, וכאשר הם התנפצו הם שרפו כל מה שמסביב. גם אנשים ובעלי חיים נפגעו מאבני ברד ענקיים אלה. הם זרעו הרס רב במצרים. מה היתה תגובתו של פרעה לכל זה?"

"הוא שלח לקרוא למשה ולאהרן. וכאשר הם הגיעו, הוא התוודה בפניהם (שמות ט', כ"ז)."

"מצויי! הוא אמר 'חטאתי הפעם, ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים. האם אתם יודעים איזה שכר קיבל על הודאה זו?"

"אנא, אמור לי, אדוני."

"הרב זלמן סורוצקין אומר שהחיילים המצרים שטבעו בים סוף זכו לקבורה בזכות הודאתו זו של פרעה. העם המצרי עינה את בני